

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci

žalobkyně: **B.S.**
zastoupená advokátem Mgr. et Mgr. Petrem Jebasem
sídlem Svahová 1537/2, 101 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2019, č. j. MSK 27217/2019, ve věci přestupku

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 25. 3. 2019, č. j. MSK 27217/2019 a rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 31. 10. 2018, č. j. SMO/679244/18/DSČ/LipA, se **zrušují** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. et Mgr. Petra Jebase, advokáta se sídlem v Praze, Svahová 1537/2.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně v žalobě doručené Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 19. 5. 2019 navrhovala zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného ve výroku tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný k jejímu odvolání částečně změnil odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 31. 10. 2018, č. j. SMO/679244/18DSČ/LipA. V uvedeném prvostupňovém rozhodnutí ze dne 31. 10. 2018 uznal správní orgán prvního stupně žalobkyni vinnou z naplnění skutkové podstaty přestupku v provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona číslo 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to pro porušení § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona, kterého se měla žalobkyně úmyslně dopustit tím, že se dne 6. 4. 2018 v 03:45 hod. v Ostravě - Mariánských Horách, na ulici Přemyslovců, před objektem čp. 61, ve směru jízdy k ulici Novoveská, jako řidička osobního automobilu, odmítla podrobit výzvě policisty k odbornému měření na přítomnost alkoholu, po níž se na výzvu policisty odmítla podrobit vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněna alkoholem. Za spáchání přestupku byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců, počínaje dnem nabytí právní moci rozhodnutí. Změna prvostupňového rozhodnutí v odvolacím řízení se týkala skutkové věty, ve které žalovaný po částečné formulační úpravě ponechal pouze jednání žalobkyně, kterým se odmítla podrobit výzvě policisty k odbornému lékařskému vyšetření ke zjištění, zda při řízení vozidla nebyla ovlivněna alkoholem. Žalovaný naopak v napadeném rozhodnutí zrušil část skutkové věty týkající se odmítnutí podrobení výzvě policisty k odbornému měření. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno, a to včetně právní kvalifikace a výroku o uloženém správním trestu.
2. Žalobkyně napadla žalobou rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu, resp. v obou výrocích (měnícím i potvrzujícím). Žalobkyně v žalobě nezpochybnila, že se předmětného dne na výzvu policejní hlídky odmítla podrobit dechové zkoušce, neboť se obávala, že by policisté mohli v jejím dechu zjistit přítomnost alkoholu, který předchozího dne požívala, protože jí policisté zakázali další jízdu a umožnili jí, aby zavolala známého. Ten byl po svém příchodu vyzván policisty k dechové zkoušce, které se podrobil, a tato byla negativní. V tu chvíli se žalobkyně podle žalobní narace uklidnila, neboť nabyla jistoty, že její dechová zkouška bude také negativní a požádala policisty, aby u ní dechovou zkoušku provedli, ale policisté její žádosti nevyhověli. Podstatou žalobní argumentace je pak nesouhlas žalobkyně s názorem správních orgánů, podle kterého je skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu naplněna tehdy, když řidič odmítne jednu jedinou výzvu policisty k dechové zkoušce a následně jednu jedinou výzvu policisty k provedení lékařského vyšetření ke zjištění ovlivnění alkoholem, a to bez ohledu na to, že řidič následně provedení dechové zkoušky sám požaduje. Podle žalobkyně jsou policisté povinni tuto výzvu v průběhu policejní kontroly zopakovat tak, aby řidič měl

možnost si svůj původně odmítavý postoj rozmyslet a vyhnul se tak případnému stíhání pro přestupek. V této souvislosti žalobkyně poukázala na § 67 odst. 4 zákona číslo 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii ČR“), který stanoví povinnost policistů vyhovět žádosti osoby podezřelé z přestupku o odběr krve s tím, že podle jejího názoru lze uvedenou zákonnou povinnost policistů za použití analogie ve prospěch pachatele vztáhnout také na případ, kdy podezřelý z přestupku požádá o provedení dechové zkoušky.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na obsah skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a zdůraznil slovo „odmítne“, ze kterého dovozuje, že k naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku postačí jedno odmítnutí výzvy. Odmítnutím výzvy je podle žalovaného přestupek dokonán a jakékoliv pozdější chování řidiče nemá na již dokonáný přestupek žádný vliv. Na rozdíl od žalobkyně nelze podle žalovaného § 67 odst. 4 zákona o Policii ČR, který výslovně hovoří o odběru krve, vztáhnout analogicky na žádost řidiče o dechovou zkoušku, a to s ohledem na odlišný charakter orientačního vyšetření analyzátozem alkoholu v dechu. Odmítnutím výzvy k odběru krve je podle žalovaného přestupek dokonán a není povinností policistů opakovaně řidiče vyzývat.
4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že ke spornému přestupkovému jednání žalobkyně mělo dojít dne 6. 4. 2018, okolo 03:45 hod., kdy byla žalobkyně stavěna a následně kontrolována hlídkou Policie České republiky. Při kontrole se žalobkyně podle oznámení o přestupku odmítla na výzvu policisty podrobit jak dechové zkoušce na zjištění přítomnosti alkoholu v dechu, tak následné výzvě k odbornému lékařskému vyšetření. Z důvodu nesouhlasu žalobkyně s přestupkem byla věc oznámena správnímu orgánu prvního stupně, který přípisem ze dne 30. 5. 2018 oznámil žalobkyni zahájení správního (přestupkového) řízení o skutku ze dne 6. 4. 2018. Ve věci bylo nařízeno ústní jednání na 8. 8. 2018, při kterém byl proveden mimo jiné důkaz svědeckou výpovědí obou policistů. Svědek P. P. popsal okolnosti zastavení vozidla řízeného žalobkyní shodně jako v oznámení o přestupku s tím, že po provedené lustraci vyzval žalobkyni k dechové zkoušce na alkohol, což měla odmítnout se slovy „*nedělejte to, já už mám problémů dost*“. Svědek ji opakovaně vyzval, ale její reakce byla stejná. Svědek poté žalobkyni na její dotaz vysvětlil, jaké následky by nastaly, pokud by „*nadýchala*“ (tj. že do 1 promile to bude přestupek, přes 1 promile trestný čin), na což reagovala tak, že foukat nebude. Následně odmítla také nabídku na odběr krve. Svědek dále uvedl, že žalobkyně po poučení, že jí bude zamítnuta další jízda, zavolala svému známému, který na místo dorazil asi za 10 minut. Poté, kdy byla u jejího známého provedena dechová zkouška s negativním výsledkem, řekla žalobkyně, že by si taky zkusila fouknout, na což jí měl svědek sdělit, že se již na výzvu odmítla podrobit. K dotazu zmocněnce žalobkyně, z jakého důvodu nebylo žádosti žalobkyně vyhověno, svědek uvedl, že již byly sepsány veškeré potřebné údaje, bylo nahlášeno radiostanicí a že „*paní má povinnost podrobit se na výzvu policisty, ale policista nemá povinnost provádět dechovou zkoušku na výzvu občana*“. K dalšímu dotazu zmocněnce svědek uvedl, že žádost žalobkyně o dechovou zkoušku zazněla ještě v průběhu policejního zásahu. Svědek následně upřesnil, že se nejednalo o žádost, ale spíše o pokus slovy „*tak já bych to teda zkusila, když on měl nulu*“. Také svědek H. ve své výpovědi potvrdil skutečnosti uvedené v oznámení o přestupku a ve výpovědi svědka P., včetně odmítnutí dechové zkoušky a lékařského vyšetření žalobkyní. Ve shodě se svědkem P. uvedl, že po příchodu známého žalobkyně a negativního výsledku jeho dechové zkoušky

žalobkyně uvedla, že „by si také foukla“ s tím, že na přesnou formulaci si již nepamatuje. K dotazu zmocněnce žalobkyně svědek uvedl, že žalobkyně se na popud svého kamaráda chtěla podrobit dechové zkoušce ještě během silniční kontroly.

5. Správní orgán rozhodl ve věci dne 31. 10. 2018 shora uvedeným způsobem. K obhajobě žalobkyně uvedl, že přestupek byl dokonán již odmítnutím první výzvy policistů, přičemž na uvedeném závěru nic nemění, že si žalobkyně své původní rozhodnutí rozmyslela a sama požádala policisty, zda by mohla dechovou zkoušku absolvovat. Dokonání přestupku bylo umocněno ještě odmítnutím opakované výzvy policistů. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém uplatňovala obsahově obdobné námitky jako v následné žalobě. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím shora uvedeným způsobem. Ke stěžejní odvolací námitce žalovaný po citaci § 20 odst. 2 a 3 zákona číslo 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně zdraví“), uvedl, že pokud řidič odmítne dechovou zkoušku, následuje výzva k odbornému lékařskému vyšetření ke zjištění, zda při řízení nebyl ovlivněn alkoholem a pokud odmítne výzvu k odbornému lékařskému vyšetření, dopouští se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Dále dodal, že k naplnění skutkové podstaty přestupku postačuje, že osoba odmítne jednu jedinou výzvu policisty k provedení lékařského vyšetření ke zjištění, zda při řízení vozidla nebyla ovlivněna alkoholem. Žalobkyně tak měla povinnost podrobit se lékařskému vyšetření a to ihned, jakmile tuto výzvu policista vyslovil. Žalobkyně však obě výzvy odmítla, čímž dokonala spáchání přestupku, byť následně (po zjištění, že zřejmě nebude pod vlivem alkoholu) dechovou zkoušku sama vyžadovala.
6. Krajský soud po ověření, že žaloba byla podána včas a jsou splněny také ostatní procesní podmínky řízení, přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí.
7. Skutkové okolnosti související se sporným skutkem nebyly mezi účastníky v zásadě sporné. Za podstatné považuje krajský soud, že žalobkyně byla předmětného dne zastavena policejní hlídkou a na opakované výzvy se odmítla podrobit orientačnímu vyšetření za účelem posouzení, zda není ovlivněna alkoholem (dechové zkoušce) a následně se na výzvu policisty odmítla podrobit lékařskému vyšetření za stejným účelem. Odmítnutí odborného lékařského vyšetření sice žalobkyně v žalobě výslovně nepotvrdila (na rozdíl od odmítnutí dechové zkoušky), na druhou stranu však skutkový závěr obou správních orgánů, který se promítl do výrokové věty, nebyl v rámci žalobních bodů zpochybněn, což je s ohledem na dispoziční zásadu ovládající soudní přezkum správních rozhodnutí rozhodující. Není rovněž sporné, že posléze svůj názor změnila a ještě za přítomnosti zasahujících policistů o dechovou zkoušku žádala. V tomto směru nebyly skutkové závěry správních orgánů v žalobě zpochybněny. Pro úplnost krajský soud dodává, že přestože se svědek P. u jednání před prvostupňovým orgánem pokoušel „žádat“ žalobkyně vyložit poněkud odlišným způsobem (srov. jeho tvrzení zachycené v protokole „... nebyla to žádost, spíše bych to viděl jako pokus jejími slovy ...“), tak krajský soud nemá pochybnosti o tom, že z projevu vůle žalobkyně, ať již v jakémkoliv doslovném znění zaznamenaném v protokolech o výpovědích obou policistů (viz „tak já bych to teda zkusila, když on měl nulu“ nebo „já bych

si taky zkusila fouknout“), je jednoznačné, že se žalobkyně hodlala následně dechové zkoušce podrobit. Těžiště sporu spočívá v právním posouzení, zda policisté měli žalobkyni po odmítnutí lékařského vyšetření na základě její nové žádosti orientační vyšetření (dechovou zkoušku) umožnit.

8. Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem (*kráceno krajským soudem*).
9. Podle § 20 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně zdraví je orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu povinna podrobit se osoba, u které je důvodné podezření, že pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky vykonává nebo vykonávala činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo jiné osoby nebo poškodit majetek. Dále platí, že v případě, že povinná osoba podle odstavce 1 orientační vyšetření odmítne nebo takové vyšetření nelze provést nebo úspěšně dokončit, provede se odborné lékařské vyšetření. Pokud odborné lékařské vyšetření osoba odmítne, hledí se na ni, jako by byla pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky (odst. 2). Spočívá-li orientační vyšetření na ovlivnění alkoholem v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, který splňuje podmínky stanovené jiným právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede (odst. 3).
10. Podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že se v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.
11. Žalovaný své závěry k právní kvalifikaci jednání žalobkyně a o naplnění skutkové podstaty § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu rozvedl na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Nejprve vyslovil nesouhlas se závěrem prvostupňového správního orgánu, podle kterého byl přestupek dokonán již odmítnutím dechové zkoušky na přítomnost alkoholu v dechu, pročez přistoupil k vypuštění příslušné části skutkové věty z výroku a na straně 6 pak s odkazem na výslovný text zákona konstatoval, že „k naplnění skutkové podstaty přestupku postačuje, pokud osoba odmítne jednu jedinou výzvu policisty k provedení lékařského vyšetření“. Uvedený závěr nepovažuje krajský soud za správný. Lze připustit, že restriktivní jazykový výklad může nasvědčovat tomu, že k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu postačuje odmítnutí jedné výzvy (pak by ovšem nebyl žádný důvod rozlišovat mezi výzvou k orientačnímu vyšetření a k odbornému lékařskému vyšetření), v tomto případě se však nelze vyhnout použití dalších interpretačních metod, a to především výkladu účelového. Ústavní soud již v nálezu ze dne 2. 6. 2005 sp. zn. I. ÚS 605/03 vyslovil, že výklad zákona vycházející pouze ze slov a vět právního předpisu (jazykový výklad) představuje toliko prvotní přiblížení se k němu. Také Nejvyšší správní soud opakovaně zdůrazňuje, že při výkladu zákona je vždy nutno respektovat záměr zákonodárce a jak zákon, tak právní řád ve svém celku je třeba vykládat tak, aby odpovídal rozumnému uspořádání věcí. Pokud gramatický výklad právní normy je v rozporu s teleologickým výkladem normy (tj. výkladem sledujícím účel právní úpravy), je třeba dát přednost výkladu dle účelu, který je právní normou sledován.

12. Krajský soud považuje za podstatné, že objektem ochrany je u povinnosti uložené v § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, ve spojení s § 125c odst. 1 písm. d) téhož zákona, zájem společnosti identifikovat, zda řidič je či není ve stavu způsobitelném k řízení, konkrétně zda není pod vlivem alkoholu. Smyslem a účelem uvedené zákonné povinnosti tak je pod hrozbou poměrně vysoké sankce vést řidiče k tomu, aby vyhověli výzvě a bylo možné u nich ověřit, zda nejsou ovlivněni alkoholem a zda jsou způsobilí k pokračování v řízení, neboť k takovému ověření je nutná jejich součinnost. Uvedenému smyslu a účelu příslušných zákonných ustanovení pak ale neodpovídá výklad, podle kterého by bylo deliktní jednání řidiče dokonáno při jediném odmítnutí výzvy. Takový výklad by se mohl jevit jako přílehlavý v případě přestupků proti veřejnému pořádku (např. přestupku neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, jehož objektem je zájem společnosti na tom, aby úřední osoba byla jako autorita respektována při výkonu činnosti jejím prostřednictvím prováděné), nikoliv však v tomto případě. Účelovému výkladu dotčených zákonných ustanovení pak naopak odpovídá postup, při kterém by řidič měl možnost ještě v průběhu služebního zákroku (silniční kontroly) svůj názor přehodnotit a vyšetření se podrobit, čímž by byl naplněn smysl a účel citované zákonné povinnosti. Vždy je samozřejmě nutné hodnotit konkrétní okolnosti posuzované věci, z obsahu napadeného rozhodnutí však nevyplývá, že by žalobkyně jednala jakkoliv účelově a snažila se např. získat časový prostor pro to, aby došlo k vyloučení alkoholu z jejího těla. Jinak řečeno, krajský soud sice nesdílí názor žalobkyně, že by policisté měli výzvu nadále opakovat, ale pokud ještě během silniční kontroly žalobkyně své stanovisko změnila a byla ochotna se orientačnímu vyšetření podrobit, mělo jí to být umožněno. Tím totiž žalobkyně podle přesvědčení krajského soudu upustila od závadového jednání a k dokonání přestupku nedošlo. Teprve na základě výsledku orientační dechové zkoušky pak měli policisté opětovně posoudit splnění podmínek pro výzvu k odbornému lékařskému vyšetření podle § 20 odst. 2 a 3 zákona o ochraně zdraví, a to s ohledem na jeho subsidiaritu ve vztahu k provedené dechové zkoušce, která je zdůrazňovaná v judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 18. 5. 2012, č. j. 7 As 151/2011-77 nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2016, čj. 2 As 146/2015-45; veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která je v tomto rozsudku odkazováno, jsou dostupná na www.nssoud.cz). Shora naznačenému postupu nemůže bránit ani skutečnost, že zasahující policisté již mají vypsané veškeré údaje a skutek nahlásili. Krajský soud uzavírá, že skutečnosti uvedené v napadeném rozhodnutí neodůvodňují závěr o tom, že by se žalobkyně dopustila přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silniční kontrole, z jehož spáchání byla uznána v přezkoumávaném správním řízení vinnou, což má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
13. Krajský soud z výše uvedených důvodů napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Protože se důvody zrušení vztahují také na prvostupňové rozhodnutí, postupoval krajský soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. a zrušil také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Krajský soud dodává, že při úvaze o tom, kterému správnímu orgánu má být věc vrácena za situace, kdy se ruší také prvostupňové rozhodnutí, vyšel z ustálené rozhodovací praxe správních soudů, podle které i v případě, kdy správní soudy využijí možnosti podle § 78 odst. 3 s. ř. s. a současně s napadeným rozhodnutím žalovaného zruší i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, mohou věc vrátit podle § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu

řízení toliko žalovanému (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2008, č. j. 1 As 54/2008 – 89).

14. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a uložil žalovanému povinnost nahradit procesně úspěšné žalobkyni účelně vynaložené náklady řízení. Tyto náklady žalobkyně tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a náklady právního zastoupení, jejichž výši krajský soud určil v souladu s § 35 odst. 2 větou za středníkem s. ř. s. podle vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Konkrétně krajský soud přiznal žalobkyni v rámci přisudku právo na náhradu odměny advokáta za dva úkony právní služby (1. – převzetí a příprava zastoupení, 2. - sepsí žaloby) po 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodu 5 advokátního tarifu (celkem 6 200 Kč) a jeho hotových výdajů nahrazovaných podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu v paušální výši 600 Kč. Protože zástupce žalobkyně je plátcem DPH, jsou jeho odměna a hotové výdaje v celkové výši 6 800 Kč navýšeny podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o 21 % DPH (1 428 Kč), jejíž náhrada rovněž žalobkyni náleží. Krajský soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni shora uvedené náklady řízení v celkové výši 11 228 Kč k rukám jejího zástupce. Určení advokáta coby platebního místa vyplývá z ustanovení § 49 odst. 1 zákona číslo 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), které se v těchto případech přiměřeně aplikuje podle § 64 s. ř. s. Lhůtu k plnění krajský soud prodloužil oproti obecné délce stanovené v § 160 odst. 1 o. s. ř. na 30 dnů od právní moci rozsudku, protože rozhodnutí správních soudů nabývají právní moci již okamžikem doručení (viz § 54 odst. 5 s. ř. s.) a obecná 3 denní lhůta se jeví krajskému soudu v takovém případě nepřiměřeně krátká.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněná domáhat nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce).

Ostrava 8. srpna 2019

JUDr. Martin Láníček

samosoudce